

foto: Mladen Šarić

nije u šoldima sve

:: piše: Dragan Petric, izvršni urednik Buga

Plaću od tisuću eura prosječan će Hrvat svrstati u kategoriju utopije, tj. nedostižnog sna. Kad još počne razmišljati o tome što bi sve njome mogao kupiti... Sasvim sigurno puno toga - ali ne i živce i unutrašnju ravnotežu.

Nedavno je Državni zavod za statistiku objavio kako svega 45.000 Hrvata mjesečno zaradi više od tisuću eura, odnosno otprilike sedam i pol tisuća kuna. Preostali milijuni zaposlenih u našoj državi, a osobito nezaposlenih, o prihodima koji nadilaze minimalac najrazvijenijih zemalja Europske unije mogu samo sanjati. S obzirom da 45.000 ljudi čini tek jedan postotak sveukupnog stanovništva Hrvatske, ispada da čak 99% Hrvata privređuje manje od najlošije plaćenog Irca, Francuza, Belgijca, Nizozemca ili Engleza.

Da bi zaradili više od tisuću eura, to jest da bi bili primljeni u taj elitni klub za čije članstvo prava stječe u prosjeku tek svaki stoti stanovnik naše države, očito je da se moraju izboriti za kakvu prestižniju poziciju na radnom mjestu. Samo visokopozicionirani šefovi, menadžeri, osnivači tvrtki, članovi nadzornih, upravnih i inih odbora, saborski zastupnici i ostali vlasnici moćno tituliranih posjetnica s dizajnerski urednim uredima i udobnim foteljama - očigledno - mogu živjeti onako kako u najrazvijenijim zemljama Europe živi čak i NKV pripravnik s netom položenom malom maturom.

Tko normalan - u ovakvim okolnostima - ne bi htio imati bitan i odgovoran, menadžerski posao? Istina je da u razvi-

jenim državama mnogi uspijevaju pronaći zadovoljstvo i u poslovima koji ne podrazumijevaju tako visoku poziciju u hijerarhiji, pa ih ispunjava to što su 'obični' liječnici, pravnici i informatičari ili možda tek medicinske sestre, zapisničari ili programeri, no lako je njima kad ih ne muče ekonomske brige. Minimalno tisuću eura, ako ne i puno više, svakog prvog u mjesecu sjest će na njihov račun i normalno je da su im ambicije kudikamo manje nego Hrvatima, koji samo kao visokopozicionirani dužnosnici mogu uživati u takvom finansijskom izobilju.

TAJNOVITO NAPUŠTANJE TAJNOVITOG KLUBA

Pa ipak, dnevni tisak s vremena na vrijeme dokazuje da ima i posve suprotnih primjera. Postoje, naime, Hrvati koji već jesu na visokim pozicijama i koji su dugogodišnji članovi supernaturalnog, jedva dostižnog, pomalo i tajnovitog kluba 'soma eura plus', a koji ga iz nekog nevjerojatnog razloga žele napustiti. Evo, na primjer, šefici odjela jedne velike banke, s plaćom debelo iznad famoznih sedam i po tisuća kuna, pukao je u jednom trenutku film. Nije časila ni časka - dala je otkaz i otišla živjeti u staru djedovu izbu, u nekakvom selu koje nije niti ucrtano na zemljopisnoj karti. Uzgajat će, veli,

gljive. Drugi jedan biznismen, poznat u poslovnim krugovima, a ujedno cijenjen i među znanstvenicima jer mu je obrazovna podloga prirodoslovna, odrekao se svojeg menadžerskog ugovora, bonusa i službene limuzine da bi otišao živjeti na Velebit, izolirano, među planinskim vrhovima koje i ljeti prekriva snijeg, praktički kao vuk - a sličnih je primjera još...

ŽIVAC KAO GLAVNI KRIVAC

Nije nelogično upitati se zašto ih nitko nije najprije poslao psihijatru - pa moderna medicinska i farmaceutska dostignuća danas s lakoćom liječe razne oblike psihičkih poremećaja, pa bi se valjda našla kakva terapija i za ovakve luđake! Čini se, međutim, da su ti ljudi ipak odlučili psihozu samo spriječiti, da je ne bi doista morali početi i liječiti.

Biti menadžer u Hrvatskoj podrazumijeva, baš kao i u svakoj drugoj državi, biti iscrpno informiran o svemu. Između ostalog i o tome koji sve pritvoreni osumnjičeni štrajkuju glađu, tko je i što snimio na DVD na tajnom sastanku, tko je platio kavu 50.000 eura, kako se izbjegla smrt dok se urušavao centar Zagreba i kako se nije izbjegla smrt dok se pucalo ispred noćnog kluba... Materija je to pod kakvom pucaju i najčvršći živci, pa onaj tko se odrekne novčanog privilegija koji donosi članstvo u klubu od 45.000 probranih Hrvata kako bi ih sačuvalo, možda i nije baš totalni luđak. ●